కొన్ని పక్షులు ఎగిర వలస

నిశ్శబ్దమైన టౌన్ గుంటూరు. కదలిక లేని నదిలా ఉంటుంది. కానీ కనబడని అలజడి రహస్యంగా మనల్ని వెంటాడుతున్నట్లుగా తోస్తుంది. "హఠాత్తుగా వైలెంట్‌గా మారిపోగలదీ ఊరు! నీళ్ళ అడుగున తిరిగే ఆక్టోపస్‌లా, ఒక ఉద్రిక్తత ఎప్పుడో ఏమరుపాటున తన టెంటకిల్స్ మనపై విసురుతుంది" జెన్నీ (జానకి) నన్ను భయపెడుతూనే ఉంటుంది. "ఎన్.ఆర్.ఐ.లు , రౌడీషీటర్లు, మాజీ కమ్యూనిస్టులు-గుంటూరు ఒక ఫ్రాంకిన్‌స్టైన్!" పాతికేళ్ళయినా లేని జెన్నీకి ప్రపంచమన్నా, మనుషులన్నా గొప్ప అప నమ్మకము.

ముఖంపై నవ్వును చెరిపేసుకొని, ముఖాన్ని తాళం వేసిన గదిలా, ఏ స్పందనలూ కనిపించనట్లుగా మార్చే శక్తి గల జెన్నీతో నా పరిచయం నాలుగు నెలలే.

"ఫ్లయింగ్ బర్డ్' అనే త్రీస్టార్ రెస్టారెంట్ యజమాని ఈ జెన్నీ. ముచ్చట గొలిపే చిన్న హోటల్ యిది. కాఫీ షాపు, మొనాలిసా బార్, అందమైన గార్డెన్ మధ్య పర్ణశాలల్లాంటి 'సూట్లు' - గుంటూరులో 'మోస్ట్ బ్యూటీ ఫుల్ ప్లేస్'గా ఈ హోటల్‌కు పేరుంది. ఈ హోటల్లో పార్ట్ టైమ్ ఉద్యోగానికి చేరినపుడు నన్ను ఎంతగానో ఆకర్షించింది ఈ హోటల్ అందము. జెన్నీ అనే ఈ అద్భుతమైన స్త్రీ.

రాత్రి పదకొండు గంటలకు హోటల్ స్టాఫ్ అంతా రెస్టారెంటులో కలుస్తాము. యజమానితో సహా అందరము కలిసి డిన్నర్ చేయటం, ఇక్కడున్న మంచి సంప్రదాయం. రిసెప్షన్ మేనేజర్ మధుసూదన్. రెస్టారెంట్ మేనేజరు మోహనన్, మనీ-ఆఫీసర్ దొర ఒక గ్రూపులా తిరుగుతుంటారు. మధుసూదన బాచ్‌గా చెప్పుకుంటారు, ఈ ముగ్గుర్నీ కలిపి.

అందరికీ 'హలో' చెప్పి తన ప్లేటుతో సహా నేను నిలబడ్డ చోటుకు వస్తుంది జెన్నీ. మిగిలిన వెయిటర్లు, స్టూవర్డ్స్, వంటకాలపై మూగుతారు. మధుసూదన త్రయం ఒక మూలకు పోయి, అన్నంతోపాటు జెన్నీని కళ్ళతో నంజుకుంటారు. బహుశా జెన్నీ చరిత్రను, లైంగిక పరాజయాల్ని వెయ్యోసారో రెండువేలో సారో చెప్పుకుంటూ ఉండి ఉంటారు.

జెన్నీ నాతో చనువు చూపుతుంది. నాకు దగ్గరగా వచ్చి నా గుండెతో సంభాషిస్తున్నట్లుగా ఉంటుంది. పక్కనే ఇంద్ర ధనుస్సు సంచరిస్తున్న భ్రాంతి కలుగుతుంది. తనకు నచ్చిన వాళ్ళతో ఇంత ఇష్టంగానే ఉంటుంది జెన్నీ. మిగిలిన సమయంలో ఎండి పగుళ్ళు వారిన తోలుబొమ్మలా మారిపోతుంది.

తన గురించి ప్రచారంలో ఉన్న స్కాండల్స్ జెన్నీకి బాగా తెలుసు. "ఇల్లాంటి గుసగుసల తమాషాలు పదేళ్ళుగా నాకు తెలుసు. నాలుగేళ్ళయింది ఈ హోటల్ పెట్టి, అనుమానపు చూపులతో శత్రువును చూసినట్లుగా చూస్తుంది లోకం. ఎవరితోనైనా కాస్త నవ్వు ముఖంతో మాట్లాడితే వాడితో నాకో 'ఎఫైర్' ప్రకటిస్తారు. అట్లా లెక్కబెట్టుకుంటే నాకు వెయ్యి మంది ప్రియులైనా ఉంటారు! బాస్టర్డ్స్" జెన్నీ ముఖంలో అసహనం, కోపం.

"ఒకడో, ఇద్దరో ఇట్లా ప్రియుల వెంట తిరగటం తప్ప అమ్మాయిలకింకేం పనిలేదనా

మీ మగవాళ్ళ ఉద్దేశం!'' డిన్నర్ పొడవునా జెన్నీ అట్లా తిడుతూనే ఉంటుంది.

రెస్టారెంట్‌లోంచి అట్లా లాన్ లోకి నడుస్తాము. పచ్చని లాన్‌పై వెన్నెల మిలమిల మెరుస్తూ ఉంటుంది. గదుల్లోని లైట్లన్నీ ఆరిపోతాయి. కేబుల్ టివి. కూడా కట్టేసి-బ్రహ్మాండమైన నిశ్శబ్దంగా మారిపోతుంది హోటల్. ఆ సమయంలో అందమైన పాతికేళ్ళ ఈ జెన్నీ తన బ్రతుకు పురాణాల్ని విప్పుతుంది. జెన్నీ కబుర్లలో చాలా రిపిటీషన్ ఉంటుంది. చెప్పటమే ముఖ్యం. నా రెస్పాన్స్ ముఖ్యం కాదు. చర్చిలో పాథిరీకి చెప్పుకున్నట్లుగా ఉంటుంది. మనోహర్(గోరా) గురించి అడగాలని, వాళ్ళ పరిచయం గురించి ప్రోబ్ చెయ్యాలని ఉంటుంది. ఆ విషయం ముచ్చటించి నప్పుడల్లా తోలుబొమ్మలాంటి జెన్నీ ముఖం రాతి సంచిలా మారిపోతుంది.

మధుసూదన్ చెప్పే జెన్నీ అనఫిషియల్ బయోగ్రఫీ ప్రకారం మనోహర్, జెన్నీ చిట్ట చివరి ప్రియుడు, ఇద్దరి మధ్య పెళ్ళి లాంటి తంతుకూడా జరిగి ఉంటుందని అతని అంచనా. జెన్నీ పూర్వగాథలన్నీ తెలిసి గుండెపగిలి ఒక ముసలిదాన్ని పెళ్ళి చేసుకున్నాడని అతని వెర్షన్.

''ముప్పయ్యేళ్ళ ఛోటా రాజకీయ నాయకుడు మనోహర్. సరిగ్గా తనకు రెట్టింపు వయసున్న భారతిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. ఈ భారతి మాకు నాలుగేళ్ళగా తెలుసు. నెలకోసారి హోటల్ దగ్గరకు వచ్చి గొడవ చేసి వెళ్తుంది. తమ స్థలాన్ని జెన్నీ హోటల్ కోసం కబ్జా చేసిందని గొడవ. ఈ గొడవలోకి మనోహర్ దూరి దీనికో పొలిటికల్ రంగు ఇచ్చాడు. ఇంతలో ఈ పెళ్ళి. ఈ పెళ్ళితో భారతమ్మ (భారతి) పెద్ద సెన్సేషన్ అయింది. నిజానికి భారతే మా కథానాయిక! జెన్నీ అవుట్ డేటెడ్ స్టోరీ!'' ఈ కబుర్లు చెబుతున్నప్పుడు మధుసూదన్ ముఖంలో గొప్ప శాడిస్టిక్ ఆనందం.

* * *

దూరం నుండి చూస్తే అదో యుద్ధ సన్నాహంలా ఉంటుంది. చిన్న షామియానా. దానిపై 'భూరాక్షసుల కబ్జాలనుండి గుంటూరును రక్షించండి!' అంటూ బేనర్ వేలాడుతుంటుంది. షామియానా మధ్యలో పరిచిన టార్పాలిన్. ఆ పేటలో ఒకప్పుడు భూపోరాటం నడిపిన కమ్యూనిస్ట్ నాయకుడు పోతురామయ్య ఫోటో. ఫోటో మెడలో దండ. ఫోటో పక్కనే కూర్చుని నిరాహార దీక్ష చేస్తున్న భారతమ్మ. షామియానా చుట్టూ రెండు వందల దాక జనం మూగిఉన్నారు. చుట్టుపక్కల పుగాకు కంపెనీలో పనిచేసే ఆడవాళ్ళు, ఇళ్ళ దగ్గర ఖాళీ ఉన్న ఆవారా కుర్రవాళ్ళు. వీళ్ళందరికి ముందు సన్నగా, పొడుగ్గా రివటలా ఉన్న యువకుడు గోరా. పెద్ద పెద్దగా నినాదాలు చేస్తున్నారు. సగం మంది రోడ్డుపై అడ్డంగా పడుకొని రాస్తారాకో కూడా చేస్తున్నారు.

జెన్నీ ప్రశాంతంగా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. కిచెన్‌లోకి వెళ్ళి ఆవేళ్టి మెనూ గురించి చర్చించటం, కారిడార్‌లో నిలబడి తమాషా చూస్తున్న ఇన్‌మేట్స్‌తో కబుర్లు చెప్పటము-చాలా గంభీరంగా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. నా దగ్గరకు వచ్చి ఇట్లాంటి క్రైసిస్ వచ్చినపుడు ఏంచేయాలో మేనేజ్‌మెంట్ పుస్తకాల్లో రాస్తారా అని అడుగుతుంది నవ్వుతూ. మందకొడిగా సాగే ఉద్యమం హఠాత్తుగా పెద్ద ఉప్పెనలా మారుతుంది. నినాదాల శబ్దంతో రోడ్డు మారుమోగుతుంది. ఒకటో రెండో రాళ్ళు ఎగిరి వచ్చి రెస్టారెంటు అద్దాలు భళ్ళుమని పగిలిపోతాయి. అంటే పోలీసులు వస్తున్నారని అర్థం. పోలీసు వ్యాను వచ్చే సమయానికి సగం మంది మాయమవుతారు.

గోరా (మనోహర్) మైకు తీసుకొని ఉపన్యాసం మొదలు పెడతాడు.

ఎస్.ఐ. జెన్నీ స్నేహితుడే. ఇద్దరూ లాన్‌లో కూర్చుని కాఫీసిప్ చేస్తూ బయట హడావుడిని చూస్తూ ఉంటారు. గోరాని గొంతునొప్పి పుట్టేదాకా అరవనిచ్చిలోపలకు పిలుచుకు రమ్మని కానిస్టేబుల్‌ని పంపుతాడు, ఎస్.ఐ. దగ్గరకు రాగానే ప్రేమగా భుజంపై చేయివేసి పక్కకు నడిపించుకువెళ్ళి "లంజకొడకా! మక్కె లిరగదంతాను, వేషాలు వేస్తే! జెన్నీ ఒక వెయ్యి ఇస్తది. అది తీసుకుని మీ గుంపుతో సహా ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపో!" అంటూ ఆర్డర్ పాస్ చేస్తాడు. క్రమంగా గోరా, ఆగుంపు పేడౌట్ అవుతారు. ఆ సాయంకాలం ఎస్.ఐ మాకు ప్రియమైన అతిథిగా మిగిలిపోతాడు. (జెన్నీకి కూడా!)

"భారతి- గురించి చెప్పు! అని మధు సూదన్‌ని అడిగాను. "జెన్నీనే అడక్కపోయావా? మేడమ్ ఈ మధ్యనీతో బాగా క్లోజ్‌గా ఉంటోంది. మధుసూదన్ ముఖంలో అసూయ. 'మధుసూదన్ అనే బయోగ్రాఫర్ ఉండగా వాళ్ళనీ, వీళ్ళనీ ఎందుకు అడగటం? నువ్వు చెబితే అది చరిత్ర పాఠమంత కరెక్టుగా ఉంటుంది" అంటూ కవ్వించాను.

"ఆమె గురించి చెప్పుకోడానికేమీలేదు. మామూలు గృహిణి. వాళ్ళ నాన్న గొప్ప స్వాతంత్రయోధుడు. చాలాసార్లు జైలుకు వెళ్ళాడు. ఈపేట చివరలో ఆయన శిలావిగ్రహం కూడా ఉంది. ఈవిడకు పెద్దగా రాజకీయాలు కూడా తెలియవు. విడో. ఇద్దరు పిల్లలు. కూతురు హైదరాబాదులో ఉంది. అల్లుడు కాలేజీ లెక్చరర్. కొడుకు ఈ ఊళ్ళోనే బ్యాంకు ఉద్యోగి. ప్రవేటు స్కూల్లో టీచర్‌గా పనిచేస్తుంది. చిన్న యిల్లు. ఒంటరి జీవితము. ఏ ఇబ్బంది లేకుండా బ్రతికే ఆమెను కొడుకే ఈ గొడవలోకి తోశాడు. జెన్నీ ఈ స్థలంలో హోటల్ కట్టకముందు అదో పాడుబడ్డ స్థలం. హోటల్‌కు కాస్త పేరు వచ్చినాక ఆ స్థలం హిస్టరీని వెలికి తీశాడు ఆమె కొడుకు. "జనం అందరు కలిసి తాతగారికి యిచ్చిన స్థలం అది! అదొక మాన్యుమెంటు! అక్కడ హోటళ్ళు, క్లబ్‌లు పెడితే ఊరుకుంటామా?" అని గొడవ మొదలుపెట్టాడు.

"నాకింకా గుర్తు! భయం భయంగా హోటల్‌కు వచ్చి జెన్నీముందు దీనంగా నిలబడి 'పిల్లవాడు గొడవ చేస్తున్నాడు! ఈస్థలం వాళ్ళ తాతగారిదని! వాణ్ణి పిలిచి ఎంతో కొంతముట్టజెప్పు' అని బ్రతిమలాడేది. జెన్నీ పొగరుగా 'నో' అనేది. ఒక్కోసారి నలుగురైదుగురు పెద్ద మనుషులు వచ్చేవాళ్ళు! జెన్నీ వాళ్ళను రెస్టారెంటులోకి తీసుకెళ్ళి, కబుర్లతో, కాసిన్ని నవ్వులు కలిపి లంచ్‌తో సహ వడ్డించి-వాళ్ళను వెనక్కు పంపేది.

'ఎంటర్ ది డ్రాగన్' లాగా గోరా సీన్‌లోకి వచ్చాడు. (మనోహర్‌కున్న పాపులర్ నేమ్, గోరా) అతని రాకతో రంగస్థలం రూపమే మారిపోయింది- ఇదో ఉద్యమ రూపాన్ని తీసుకొంది. దీనికి 'స్వాతంత్రపోరాటం', 'జాతీయ సంపద' లాంటి పదాలతో ఒక యిమేజి తెచ్చి జనాన్ని మొబిలైజ్ చేశాడు గోరా!

కొన్నాళ్ళు గోరాని కూడా మానేజ్ చేసింది జెన్నీ. హోటల్‌లో జెన్నీ 'అఫీషియల్ లవర్' గా వెలిగిపోయాడు గోరా.

జెన్నీ మేడమ్‌కు ఈ ఊళ్ళో చాలామంది మగస్నేహితులున్నారు. ఒట్టి స్నేహం, చనువే అంటారు కొంతమంది. ఎఫైర్లు ఉన్నాయంటారు చాలామంది. నిజం జెన్నీకే తెలియాలి! మేడమ్ ఫ్రెండ్సులో ముఖ్యమైనవాడు అనిల్. కంప్యూటర్ ఇంజనీరు! ఒకరోజు అనిల్ బర్త్‌డేని

మన రెస్టారెంట్‌లో సెలబ్రేట్ చేస్తుండగా, గోరా తాగివచ్చి గొడవ చేశాడు. మేడమ్ గురించి చాలా అసహ్యంగా మాట్లాడాడు. వాచ్‌మెన్‌తో చెప్పి బయటకు 'గెటించింది మేడమ్'! ఆ తరువాత వారానికి భారతితో గోరా పెళ్ళి!

సింపుల్ లుకింగ్, ఇన్నోసెంట్ ఓల్డ్ లేడీ. దిగులుగా ఒంటరిగా అనిపించే ముఖం. భారతికే కాదు, ఆ వయసులో ఉన్న చాలా మంది సమస్య, ఒంటరి తనాన్ని ఎదుర్కోవటం. కొడుకులు, కూతుళ్ళు మనవలు ఎవరిలోకం వాళ్ళది, ఎవరి సంపాదన వాళ్ళది. ఎవరి కాలక్షేపం వాళ్ళది. ఒంటరి గుహల్లాంటి వీళ్ళకు ఏదో ఒక ఆసరా! భుజం అన్చుకోడానికి, దు:ఖం పంచుకోడానికి-ఒంటరితనం క్రమంగా వ్యాధిలా మారి ఇట్లాంటి నిర్ణయాలు తీసుకుంటారు.

స్త్రీలకు ఒకమొగుడు, ఒక ప్రియుడు మించి ఉండటము ఇష్టపడని కన్సర్వేటివ్ వాతావరణం మనది. భారతికి ఈ పెళ్ళే పెద్దశిక్ష అయింది. చుట్టుపక్కల ఇళ్ళవాళ్ళు మాట్లాడటం మానివేశారు. కొడుకులు, కూతుళ్ళు తిట్టిపోసి, దాదాపు ఆమెను చంపినంత పనిచేశారు. ఇవాళ ఆవిడో సోషల్ అన్‌టచబుల్. విచిత్రంగా ఒక్క జెన్నీనే ఆమెను ప్రేమగా పలకరించేది.

ఆదివారం సాయంకాలం పూట గొప్ప దృశ్యం ఎదురౌతుంది. భారతి ఒక్కతే రెస్టారెంట్‌కు వస్తుంది. జెన్నీ కాఫీ, స్నాక్స్ తీసుకొచ్చి ఆమెకు వడ్డిస్తుంది. ఎదురుగా కూర్చుని కబుర్లు చెబుతుంది. ముసలి దాన్ని ట్రాప్ చేస్తోందని అంటారు గానీ, జెన్నీ మాత్రం, లవింగ్ ఫ్రెండ్ లాగే ఆమెతో మాట్లాడుతుంది.

మరిగొడవలు, ధర్నాల మాటంటావా? అది భారతి చేతిలో లేదు. గొడవలన్నిటికి 'సూత్రధారి గోరా. యుద్ధం జెన్నీకి గోరాకి మధ్యన. భారతి ఒట్టి ప్రేక్షకురాలు.

మధుసూదన్ బయోగ్రఫీలో నిజంపాలు ఎంతో తెలీదుగానీ వింటానికి అదో రొమాంటిక్ స్టోరీలా ఉంది.

* * *

ఒక ఉదయం హోటల్ కౌంటర్లు ఇంకా తెరవక ముందు జెన్నీ నాదగ్గరకు వచ్చింది. నిద్రలేని ముఖం. చాలా సేపు దు:ఖించినకళ్ళు "రాజ్! కాసేపు నీతో మాట్లాడాలి!" అంది ఉపోద్ఘాతంలేకుండానే. చర్చిఫాదిరీలాగా గంభీరంగా మార్చుకున్నాను నా ముఖాన్ని.

"రాత్రి మనోహర్ నా గదికి వచ్చాడు. చాలాసేపు గొడవ చేశాడు. కలిసి ఉందాం అని విసిగించాడు!"

"మనోహర్ రాత్రి గొప్ప దు:ఖాన్ని నటించాడు. నిరుద్యోగం, ఆకలి, సమాజంపై కోపంతో భారతిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడట! బాగా తాగిన ఒకదు:ఖపు రాత్రి, ఆవిడ ఒడిలో తల పెట్టుకొని ఏడ్చాడట! ఆమె ఓదార్పు. ఒక లైంగిక అనుభవంగా దారితీసిందట! అందుకే భారతిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడట!"

"భారతిని పెళ్ళిచేసుకోవటం ద్వారా ఈ సమాజం ముక్కుపై 'డబ్'మని గుద్దిన ఆనందం వేసిందట! నాలుగు నెలలు అయినాక ఇప్పుడా కసి తగ్గి జనంలోకి వెళ్ళాలంటేనే భయమట!"

"తాగి గదినిండా వాంతి చేసుకున్నాడు. వాచ్‌మెన్ సాయంతో బలవంతంగా బయటకు పంపించాల్సి వచ్చింది".

జెన్నీముఖం ఎర్రగా ఉంది. కళ్ళలో కోపపు జీరలు. "జీవితమంతా ఈ మనోహర్ నన్ను వెంటాడుతూనే ఉన్నాడు. బహుశా నా చావే అతనికి సుఖాన్ని కలిగిస్తుందేమో?" జెన్నీ ముఖం కఠినంగా మారిపోయింది.

"చిన్నతనంలో స్కూలు లేకపోతే ఎంత బాగుండు అనుకునేదాన్ని! బంద్ జరిగో, ఎవరన్నా చనిపోయో, స్కూలు మూసివేస్తే ఎంత బాగుండో అని ఎదురు చూసేదాన్ని! ఒకసారి వారం రోజులపాటు స్కూలు మానెయ్యమని అమ్మ అడిగింది. ఏనుగు ఎక్కినంత సంబరం! అయితే వారం అనుకున్నది, నెలలు, సంవత్సరమూ అయ్యింది. ఎప్పటికీ స్కూలుకెళ్ళలేని పరిస్థితి. నాన్న హఠాత్తుగా ఇల్లు వదిలి వెళ్ళాడు. కారణాలు అమ్మ చర్చించలేదు. ఇద్దరిదీ కులాంతర వివాహం. ఆ చిన్నపల్లెటూరులో నాన్నను అందరు సాంఘిక హింసకు గురిచేశారు. చాటుగా వెక్కిరించేవాళ్ళు. ఎదిరించి నిలబడే ధైర్యం అతనికి లేకపోయింది. ఆయన వెళ్ళిపోయిన సంవత్సరం తరువాత అమ్మ, ఇంటిముందు గదిని, చిన్నహోటల్‌గా మార్చింది. ఊరంతా నివ్వరపోయి చూసింది. వక్రపు చూపులు, చాటు మాటు గుసగుసలు అమ్మపట్టించుకోలేదు.

సంవత్సరం ఆగిమళ్ళీ స్కూలు కెళ్ళాను. లక్ష ప్రశ్నల కత్తులు. వందలాది సందేహాల చూపులు.

కుల సంకరము వలననే కాబోలు నన్ను అందరూ 'జెన్నీ' అనిపిలిచేవాళ్ళు. 'జెన్నీ' ఒక తిట్టు అనీ, అవమానకరమైన టీజింగ్ అని నాకు మొదట్లో అర్థమయ్యేదికాదు.

అర్థమయినాక కసితో రిజిస్టర్‌లో నాపేరు 'జానకి', అని కాక 'జెన్నీ' అని మార్పించు కొన్నాను.

మా యింటికి రెండిళ్ళ అవతల మనోహర్ అనే కుర్రవాడు ఉండేవాడు. వాళ్ళ నాన్న లెక్కల టీచర్. ఆయన దగ్గరకే ట్యూషన్‌కు వెళ్ళేదాన్ని. ఈ మనోహర్ చాన్నాళ్ళు ఆర్.ఎస్.ఎస్ మెంబరుగా ఉండేవాడు. ఖాకీ నిక్కర్, కాషాయపుబొట్టు, లాఠీకర్ర వింతగా ఉండేవాడీ మనోహర్. పిలక పెంచుకోవటం కూడా అతని కెంతో యిష్టం.

అతనికి నేనన్నా, మా అమ్మ అన్నా ఎందుకో చాలా కోపం. అసహ్యం!

నన్ను చూడగానే కళ్ళలో నిప్పులు పోసుకునే వాడు. సాధ్యమైనంతవరకూ నావైపు ముఖం తిప్పకుండా ఉండాలని ప్రయత్నించేవాడు. పొరపాటున నా పక్కన కూర్చోవాల్సి వస్తే ముళ్ళపై కూర్చున్నట్లుగా కూర్చునేవాడు. టాగోర్ నవల 'గోరా' చదివినపుడు ఈ మనోహరే గుర్తుకొచ్చేవాడు. అతనికి 'గోరా' అని నిక్‌నేమ్ ఖాయం చేశాము క్లాసులో. ఎప్పుడూ చిరాగ్గా, కోపంగా ప్రపంచమంతా భ్రష్టమై పోతుందని బాధపడే ఈ గోరాయే అమ్మ గురించిన పుకార్లను స్కూల్లో ప్రచారం చెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు. నేను విననట్లుగానే తేలిగ్గా కొట్టివేసేదాన్ని. స్కూలు గోడలపై , బోర్డులపై, ఊళ్ళో దేవాలయంపై కూడా రాతలు ఎక్కించాడీ గోరా. అమ్మ దు:ఖంతో, భయంతో పాలిపోయేది. ఇల్లు అమ్మి ఎటైనా వెళ్ళిపోదామని ఏడ్చేది. 'ఎటుపోయినా ఈ 'గోరా'లు లేకుండా ఉంటారా? ఎంతదూరమని పారిపోవటం?' అని వాదించాను.

అప్పుడు నేను టెన్త్ క్లాస్. పట్టుబట్టి పరీక్షలని ఒక యుద్ధంలా భావించి చదివాను. గోరాపై మొదటి విజయం. టెన్త్‌లో నాకు ఫస్ట్‌క్లాస్ వచ్చింది. గోరా కన్నా యాభై మార్కులు ఎక్కువ. రిజల్టు వచ్చిన రెండు వారాల్లో గోరాపై రెండో విజయం కూడా సాధించాను. ఒక

సాయంకాలపు గోధూళి సమయంలో, మామిడి తోటలో గోరా వంటరిగా దొరికాడు. గోరా నిష్టగా భావించుకొనే అతని బ్రహ్మచర్యంపై దాడి చేశాను. గోరాయేం బుద్ధుడుకాడు. సన్నని పెదాలు, నునుపైన బుగ్గలు, బిగువైన వక్షం, పదహారేళ్ళ సౌందర్య బాణం నుండి తప్పించుకోలేకపోయ్యేడు. మరుసటి రోజు నుండి గోరాకు ఆర్.ఎస్.ఎస్. డ్రిల్ లేదు. గాయత్రి లేదు. ఒక పెనుతుఫానులో చిక్కిన వాడిలా అల్లల్లాడి పొయ్యాడు.

ఆ సెలవల్లో ఇల్లు అమ్మి ఆ డబ్బుతో గుంటూరులో చిన్న ఇల్లు కొనుకున్నాము. ఆ ఇంట్లోనే చిన్న హోటల్ కూడా మొదలుపెట్టాము. కాలేజీలో చేరేనేగాని, చదువుపై ఆసక్తి కలగలేదు. ఒక జీవితం ముగిసినట్లుగా నింపడానికి ఏమీ మిగలని పాత్రలా అయ్యిందనిపించేది. ప్లస్ టూ అతి కష్టం మీద పాస్ అయ్యాను.

అప్పట్లోనే 'ఫ్లయింగ్ బర్డ్' హోటల్ గురించిన స్వప్నం నాలో మొలకెత్తింది. ఉన్న యింటిని స్థలాన్ని అమ్మి, బ్యాంక్ చుట్టూ తిరిగి, రెండు లక్షల లోను సంపాదించి-ఈ హోటల్ కట్టగలిగాను. మొదట్లో ఇది ఒట్టి రెస్టారెంటే! అనిల్ అనే కంప్యూటర్ ఇంజనీరు, ఒకసారి రెస్టారెంట్‌కు వచ్చాడు. రెస్టారెంటు అందాన్ని చూసి థ్రిల్ అయ్యాడు. "ఇది రెస్టారెంట్‌లా లేదు! డ్రీమ్‌హౌస్‌లా ఉంది. దీన్ని ఎక్స్‌టెండ్ చెయ్యండి! ఫైనాన్స్ నేను చేస్తాను! గుంటూరుకు మనిద్దరం కలిసి అందమైన గిఫ్ట్ ఇద్దాం!" అంటూ ముందుకు వచ్చాడు. పదిలక్షల దాకా పెట్టుబడి పెట్టాడు. "ఫ్లయింగ్ బర్డ్' రూపొందింది. గొప్ప చిత్రకారుని పెయింటింగ్ లా, దీన్ని రూపొందించింది నేనేనా అని నాకు ఆశ్చర్యం వేస్తుంది అప్పుడప్పుడూ. సేల్సు పెరిగాయి. ఇదో టూరిస్టు ఎట్రాక్షన్ అయ్యింది.

హోటల్‌లో ఒకరోజు గోరా కనిపించాడు. బార్‌లో ఎవరితోనో గొడవ పడుతున్నాడు. ముందు గుర్తు పట్టలేదు ఆ మనిషిని. ముఖంపై దట్టంగా పెరిగిన గడ్డం, ఎర్రబారిన కళ్ళు, పీలగా, ఎముకలు పొడుచుకు వచ్చిన దేహం, శిధిల గృహంలా ఉన్నాడు.

నన్ను చూసి అతని ముఖం విప్పారింది. నాపై ఎంతో అధికారం ఉన్నవాడిలా ప్రవర్తించాడు. ఉద్యోగం లేదట. టౌన్ రాజకీయాలు, సింగిల్ నెంబరు లాటరీలు, షేరు మార్కెట్ బ్రోకరేజి-అదీ జీవితమట. కనిపించిన మొదటి రోజే డబ్బు కావాలని పోరాడు. రెండు రోజుల పస్తట. పాడైపోయిన లివరుకు తప్పని సరిగా వాడాల్సిన మందు కోసం కూడా, డబ్బు కావాలిట.

ఎందుకో అతన్ని చూసి దిగులు వేసింది. దగ్గరకు తీసుకొని ఓదార్చాలనిపించింది. పొగరు, అహం నశించి అతనిలో ఒక మనిషి పుడుతున్నాడనిపించింది. అతనికి నాపై కావలసినంత అధికారాన్ని, చనువును ఇచ్చాను.

ప్రపంచాన్ని ద్వేషంతోనూ కోపంతోనూ కాక ప్రేమించే మనసుతో చూడటం అలవాటు చేసుకొన్న నాకు , ఎటు చూసినా స్నేహితులే, ప్రతిమలుపులోనూ ఒయాసిస్సులే. ఒదిగి ఒదిగి సిగ్గులు చిందించే పాత తరపు స్త్రీని కానునేను. ప్రపంచాన్ని జయించాలని కలలుకనే నేటి స్త్రీని. నీకు మగ స్నేహితులేమిటి? అని నొసలు విరుస్తాడు గోరా? అలా విరగబడి సముద్రంలా నవ్వొద్దు అంటాడు. అట్లా పూలు విరగగాసిన చెట్టులా ఎవడి భుజంపైనో వాలిపోవద్దు అంటాడు. ఇట్లాంటి శాసనాలంటేనే నాకసహ్యం! గోరాకి వివరించినా అర్థంలేదు. గొడవపెట్టుకొని

తనకు తానే దూరమైనాడు".

చెప్పటం పూర్తయ్యే సరికి జెన్నీ ముఖం నిండా దిగులు నీడ. ప్రేమగా చేతిని నొక్కాను. "నథింగ్ టు వర్రీ! ఇటీజ్ ఏ బాడ్ గ్రీమ్" అన్నాను ఓ దార్పుగా

* * *

రాత్రి డ్యూటీలు ముగించుకొని మెల్లమెల్లగా అందరము రెస్టారెంట్‌లోకి చేరాము. జెన్నీ పట్టు చీరలో ఆకు పచ్చ దీపంలా ఉంది. మధుసూదన్ "జానే కహా! గయే వోదిన్"! అంటూ మళయాల యాసలో ముఖేష్ పాటను హమ్ చేస్తున్నాడు. మోహనన్ జెన్నీ దగ్గరకు వెళ్ళి, ప్లేటు ఆఫర్ చేసి "షల్ ఐ గెట్ సమ్ ఫుడ్"! అన్నాడు ప్రేమగా

జెన్నీ వద్దంటూ 'సూప్' మాత్రం తీసుకుంది. జెన్నీ ముఖంలో నీలినీడలు. "వెల్ బాయ్స్! దేర్ ఈజ్ ఏ బాడ్ న్యూస్ ఫర్ అజ్!" అంది. అందరము కంగారు పడ్డాము. "హోటల్ స్థలం గురించిన గొడవ కొత్త మలుపు తిరిగింది. భారతితో కోర్టులో కేసు వేయించాడు గోరా స్వాతంత్ర యోధుడి స్థలమని, నేషనల్ హెరిటేజ్ కావలసిన స్థలాన్ని, హోటల్ కోసం కబ్జా చేశామని వాళ్ళ వాదన. వాళ్ళ వైపు కేసు బలంగా ఉంది. లెట్ అజ్ ప్రిపేర్ ఫర్ ది వరస్ట్!' జెన్నీ గొంతులో దిగులు జీర. అంతలోనే సర్దుకొని "'ఎనీ హౌ! ఇవాల్టికి హుషారుగా, ఖుషీగా ఉందాం దు:ఖాన్ని దిగులునీ రేపటికి వాయిదా వేద్దాం!" అంటూ జెన్నీ రెస్టారెంట్ లోంచి వెళ్ళిపోయింది అందరికీ తిండి వంటబట్టలేదు. గదంతా దు:ఖపు గుసగుసలా మారిపోయింది.

హోటల్ సందడి క్రమంగా సద్దు మణుగుతుంది. దీపాలన్నీ ఒంటరిపాటలైనాయి.

రిసెప్షన్ కౌంటరుకు బయట ఉన్న మెట్ల దగ్గర ఒక పొడవాటి మనిషి-కూనిరాగాలు తీస్తూ-వాచ్‌మెన్ వెళ్ళమని, అతన్ని బెదిరిస్తున్నాడు. "జెన్నీ వస్తేనే వెళతాను! జెన్నీతో కలిస్తే వెళతాను!" అని పెద్దగా అరుస్తున్నాడు. అతను మనోహర్ ఉరఫ్ గోరా.

"జెన్నీరా! నీ గోరా దగ్గరకురా!
గోరా అంటే ఎడ్వేంచర్! గోరా అంటే ప్యారడైజ్!
గోరా అంటే నీ ఆత్మని తట్టిలేపే పాట!
చిటికెడు విస్కీ, గుప్పెడు మల్లెలు, జేబులో కామసూత్ర పక్కన గోరా-
ఆత్మలను వెలిగించే సాధనాలు ఇవే!
ఆత్మకోసం రోదించు జెన్నీ! ఆత్మకోసం!"

పెద్దపెద్దగా అరుస్తున్నాడు మనోహర్! రూముల్లోంచి జనం బయటకు తొంగి చూస్తున్నారు. జెన్నీకూడా బయటకు వచ్చింది! నన్ను పిలిచి" అతన్ని మెల్లగా బయటకు పంపించు!' అనికోరింది.

పొడవాటి నీడలా, నడుస్తున్న విషాదంలా ఉన్నాడు మనోహర్! దగ్గరకు వెళ్ళి భుజంపై చెయ్యివేసి, "రండి! అట్లా లాన్‌లోకి వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం!" అంటూ లేవదీశాను. "బయటకు గెంటిస్తారా?" కోపంగా అరిచాడు మనోహర్. "నో! నెవర్! మీరు మాకు చాలా ఆప్తులు! మిమ్మల్ని కంఫర్ట్‌గా చూసుకొమ్మని మేడమ్ ఆర్డర్! రండి! అట్లావెళదాం!" అంటూ లేవదీశాను.

"ఒక తాగుబోతువెధవలా. ఆకురౌడీలా కనిపిస్తున్నానా మీకంటికి", క్షణం సేపు ఆగి నావైపు తీక్షణంగా చూస్తూ అడిగాడు మనోహర్. "మీరో ఫిలాసఫర్‌లా, పొయిట్‌లా కనిపిస్తారు! మీరో గొప్ప క్యూరియాసిటీనాకు!" అన్నాను, అతన్ని పొగుడుతూ.

లాన్‌లో నడుస్తూ, నడుస్తూ హఠాత్తుగా ఆగి, "నన్ను ఫిలాసఫర్ అన్నారు కదూ! మీకు పొగడటం కూడా రాదు. రేపు ఉదయానికి నన్నో హంతకుడిగా చూస్తారు! అప్పుడు నన్ను రివల్యూషనరీ అని పొగుడుతావా మేనేజర్" అంటూ పెద్దగా నవ్వసాగాడు మనోహర్!

"మిస్టర్ మేనేజర్! రేపటి ఎగ్జైటింగ్ న్యూస్‌ని ఇవాళే చెబుతున్నాను. విను! నా జేబులో ఎత్తుగా కనిపిస్తున్నవేమిటనుకున్నావు! బాంబులు! కంట్రీమేడ్ బాంబులు! ఐయామ్ కిల్లింగ్ జెన్నీ! జెన్నీకి యిక రేపు లేదు! యూనో! జెన్నీ ఒక పాయిజనస్ డ్రీమ్! మెదడును చంపేస్తుంది. ఆలోచనను చంపేస్తుంది! సిగ్గును చంపేస్తుంది! పురుషజాతిని కొద్ది కొద్దిగా చంపటమే ఈ జెన్నీల లక్ష్యం! నాజీల గురించి విన్నారు కదూ! ఇదోరకం నాజీయిజం! జెన్నీయిజం!" మెల్లగా నిద్రకమ్ముతున్నట్లుగా ఉంది మనోహర్‌కి కలవరింతలాగా మాట్లాడుతున్నాడు. మత్తుగా అట్లాగే లాన్‌పై కూలిపోయాడు. అతన్ని బయటకు తీసుకెళ్ళి రిక్షా ఎక్కించమని వాచ్‌మన్‌కి చెప్పాను.

* * *

ధన్, ధన్‌మంటూ పెను విస్ఫోటన శబ్దం విని అందరము ఉలిక్కిపడిలేచాము వేకువ జామున. 'బాంబులు! బాంబులు!' హోటల్ అంతా కేకలు, అరుపులు! రెస్టారెంటు, రిసెప్షన్ కౌంటర్ కూలిపోయాయి. రెస్టారెంటు కప్పుతో సహా కూలిపోయింది! రెస్టారెంటుకు దగ్గరగా ఉన్న రెండు ఎ.సి సూట్లు కూడా కూలిపోయాయి. కూలిన గోడలు, చిందర వందర అయిన సామాను రిసెప్షన్ గదిలో లేచిన మంటలు- భయంకరమైన దు:స్వప్నంలా ఉంది. ఫైర్ ఇంజన్, పోలీసు వ్యాను, వందలుగా మూగిన ఊరిజనం, యుద్ధ భూమిలా ఉంది వాతావరణం. మంటలు ఆర్పుతుండగా, రెస్టారెంటు పక్కన కాలి, మాంసపుముద్దలా పడున్న మనిషి శరీరం. 'మనోహర్!' పాలిపోయిన ముఖంతో భయంగా అరిచింది జెన్నీ.

మనోహర్ శరీరాన్ని మార్చ్యురీకి తరలిం చారు. శిథిలాల్ని తొలగించే కార్యక్రమం చాలాసేపు పట్టింది. మనోహర్ తప్పమరే ప్రాణ నష్టం జరగలేదు.

"మైడ్రీమ్స్ వర్ కిల్డ్! నా కలలు చచ్చిపోయాయి!" అంటూ జెన్నీ పదేపదే నుదుటపై బాదుకుంది. జెన్నీని ఓదార్చడానికి మాటలు దొరకలేదు! శిథిలాల మధ్య కనపడే మరో హృదయవిదారక దృశ్యం భారతి. అక్కడే కూలబడి గుండెలు బాదుకుంటూ ఏడుస్తోంది మనోహర్ కోసం.

* * *

జూలై నెల, సమ్మర్ మాసాల కొనసాగింపులా ఉంది. హోటల్ స్టాఫ్‌నంతా పిలిచి మీటింగ్ ఏర్పాటు చేసింది జెన్నీ! ముఖం నిండా విషాద కరమైన ప్రశాంతత!

"థాంక్యూ పర్ ఆల్ ది ఇయర్స్! అందరికీ మూడు నెలల జీతం ఇస్తున్నాను. లాంగ్ గుడ్ బై టూ ఆల్!" అంటూ అందరికీ పేరుపేరునా షేక్‌హాండ్ ఇచ్చింది.

మధుసూదన్ బుగ్గపై ముద్దు పెట్టి, సన్నగా కన్నుగీటి "నా వెయ్యిన్నొక్క ప్రియుడివిగా ఉంటావా?" అంది. మధుసూదన్ ముఖంలో రిలీఫ్‌తో కూడిన సన్నని నవ్వు.

జెన్నీ నా జేబులో ఒక కవరు పెట్టింది. అందమైన గ్రీటింగ్. నా కళ్ళలో నీళ్ళు! ప్రేమగా జెన్నీ చేతిని వత్తాను.

"పోరాటం ఆపవద్దు! లెట్ ద బర్డ్ ఫ్లై!" అన్నాను.

రూమ్‌లోకి వెళ్ళిన తరువాత జెన్నీ యిచ్చిన కార్డు బయటకు తీశాను. ఒంటరి పూల తీగ. దానిశిగలో ఒకే ఒక పూవు.

"బావురు మంటున్న శిథిలాల మధ్య, ఒకే ఒక ఆశ-అట్లా జీవించే ఉంటుంది! మళ్ళీ కలుద్దాం! -జెన్నీ" అని రాసి ఉంది.

సుప్రభాతం వీక్లీ
1 మార్చి 1998